

Ne Sen Sor Ve Ne de Ben Söyleyim

– Yazan Adam · 22 Mart 2010

Her akşam güneşin battı yerden
Nefesin muhayyilesinde yaşadığım hasretten
Kalbimi hicrana gark eden o letafetli hüzünden vazgeçemiyorum
Suskunluğun bitaplığında, duyulmayan çığlığında ve halimi kuşatan özlemdeyim

Artık ömür dinmek üzere göçüyor
Sine –i efkârım acıları uzletin feyziyle söylüyor
Sükûtuma nağmelerin alıp götürün tınısı refakat edip ah çektiriyor
Ne merak bitiyor, ne vakit müjdeyle kalbime iniyor, o hüzün halimde derinleşiyor

Söyleyecek bir çift sözüm kalsa
Aşk suhuletiyle ruhumun serencamında okunsa
Yüreğimin yangınlığı mısralara aksederek engin gönülleri bulsa da
İçimin burukluğu, hali sefilliğimin durgunluğu ne çare olacak, feyiz aşkla akacak

Ne şarkın ve ne de garbın afakında
Yaşayan nefeslerin dinmeyen elemli hicranı duracak
Mana hakikati evrenselliğin maverasıyla aydınlanacak, aklanacak
Kim neyi dilerse, muvazene için hesabı öncelirse, sevdaya hasredilen aşk kokacak

Gönül bir kırıldı mı, devası çok zor
Ağlayan yüreğin sancısı inkişaf merhalesinde ne kor
Durma, yeis içinde nefes alma, merakı budayıp umutsuz bırakma
Melal hissiz, insan inayetsiz, beşer kimliksiz olur mu, feda olmazsa aşk sorulur mu

Bülbülün derdini yanan iyi bilir
Suyun sessizliğinde manalaşan içselliği düşen yaprak gibidir
Hasret hakikat devranında vuslatın ahengiyle ziyadeliktir, aşk kalp için erkter
Lafazanlık edep vuzuhunda gaye değildir, naiflik ruhun sayfasında zarafeti ülfettir

Ne gelmişse başına hiç hayıflanma
Hikmetin gerekçelerini hakikatin marifetiyle bahtın için sakla
Vaki olacak hadiselerden korkma, iradeyi maksadın tefrika çıkartmak olmadıkça
Nefesin müddetinde vaktin suhuletini mizan için yudumla ve aşkı bu manada akla

Mustafa CİLASUN